

Donderdag 6 augustus - Beijing.

's Morgens ga ik naar het Cultuurpark van de etnische minderheden, dat in één van de buitenwijken van Beijing ligt. In tegenstelling tot de stadsbussen in het centrum die vrij snel achter elkaar verschijnen, sta ik hier bijna een half uur in de gloeiende zon op de juiste bus te wachten. In de bus is de conducteur zeer behulpzaam want hij geeft mij keurig op tijd een teken waar ik uit moet stappen. De toegangsprijs voor het park is voor Chinese begrippen zeer hoog (f15,-) en er zijn dan ook maar weinig bezoekers. In het park heeft men een aantal bekende Chinese toeristische attracties op ware grootte nagebouwd. Vooral het Jokhang-klooster en de Manfeilong-pagode zijn erg mooi om te zien. Verder zijn er verschillende dorpjes van etnische minderheden als

de Yi, de Miao, de Dai en de Hani nagebouwd.

In de voormiddag loop ik nog door enkele winkelstraten in het centrum en ga vervolgens terug naar ons hotel. Met een busje rijden we naar het westelijk treinstation, vanwaar we de trein naar Xian nemen. Het stationsgebouw is hypermodern en lijkt door zijn grootte meer op een vliegveld dan op een treinstation. Bij de ingang wordt alle grote bagage met röntgenapparatuur gecheckt, maar aan de handbagage besteedt men totaal geen aandacht. In de stationshal is het een drukte van belang. We moeten wachten in wachtkamer nummer 6, die ongeveer de afmetingen heeft van een half voetbalveld. Ondanks deze grootte is er bijna geen vierkante meter onbezet. Overal zitten, staan en liggen Chinezen te wachten tot de trein

arriveert. Het duurt nog ruim een uur voordat de trein zal vertrekken, maar toch staat er al een lange rij wachtenden voor de deur naar het perron. We sluiten aan in de rij en als even later de deuren naar het perron opengaan, duurt het nog 20 minuten voordat ik op het perron sta.

In de trein krijg ik één van de bovenste slaapplekken toegewezen. Van wat ik daar over gelezen heb, zou dit de slechtste plaats zijn vanwege de zeer krappe ruimte en de geringe ventilatie. Wij blijken echter een moderne trein te hebben zodat als ik op mijn slaapplek lig, er nog een ruimte van 60 cm naar het plafond is.

Als we onderweg zijn komt de conductrice langs om mijn kaartje in te nemen. In ruil hiervoor krijg ik een plastic kaartje waarop mijn slaapplek staat. De volgende morgen komt ze dit plastic kaartje weer ophalen en krijg ik mijn treinticket terug, wat ik vervolgens bij de uitgang van het station moet afgeven.

Om 19.00 uur komt er een bediende met een lorry met warm eten langs. Omdat er verder niets in de trein te koop is, koop ik voor 10 Yuan een bak voedsel. De groenten lijken goed gaar, maar zijn inmiddels net als de rijst al aardig afgekoeld. Zonder enige aankondiging gaat

om 21.30 uur centraal het licht uit in de wagons (behalve de noodverlichting) en vijf minuten later stoppen we voor de eerste keer. Tot ongeveer 23.00 uur zitten we nog in het schemerdonker te praten, waarna iedereen zijn kooi opzoekt.

